

БЕЛАРУСКІ УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, КАМСАМОЛЬСКАГА І ПРАФСАЮЗНЫХ
КАМІТЭТАУ БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОУНАГА ЧЫРВОНАГА СЦЯГА
ДЗЯРЖАўНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕНІНА

1988

ЧАЦВЕР

27

КАСТРЫЧНІКА

№ 28(1586)

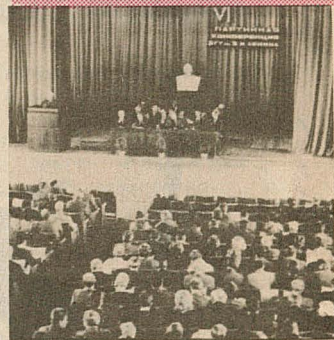
наступным

нумары

чытайце:

Колькі гадоў свабодны мікрафон у зале, дзе праходзілі канферэнцыі, маўчаў ці выдаваў загадзя падрыхтаваныя прамовы, за якімі нават не праглядала праўда? Колькі гадоў звяшчы гаварыць адно, рабіць другое, у думках хаваць трэцяе? Нарэшце, мы загаварылі.

У мінулыя гады, памятаеца, супраць кандыдатуры ў члены парткома толькі зрэдку хто прагала-суе. Аднадушнасць? Абсалютная абьяка-васць. Цяпер ацэнкі работы больш стро-гія, падыход да выба-раў больш прынцы-повы. З назіраннямі і думкамі нашага карэспандэнта аб атма-сферы, якая панавала ў час работы VI справаздачна - вы-барнай партыйнай канферэнцыі, вы змо-жаце пазнаёміцца ў нумары газеты за 3 лістапада.

ПАДАРЫЦЕ ТВОРЧАСЦЬ

Аўтарытэт камсамола вы-значэцца канкрэтнымі спра-вамі, якія зроблены і робяцца. Мы можам ганарыцца сваімі студэнцкімі атрадамі. Два гады запар універсітэт узнагароджваеца Пераход-ным Чырвоным Сцягам Мін-скага абкома партыі і абкома камсамола. Каля 80 атрадаў штогод раз'язджаюцца па ўсёй краіне, каб будаваць жы-лыя дамы, школы, жывёла-гадоўчыя комплексы, дапа-магаць калгасам і саўгасам ва ўборцы ўраджаю. Нашых дзяўчат з атрадаў камуні-стычнай працы імя 3-га ліпеня і імя М. Раскавай малеча з дзіцячых дамоў называе сва-імі мамамі. Ініцыятыва сту-дэнтаў гістарычнага факультэ-та па стварэнню таварыства «Міласэрнасць» падтрымана на Пленуме ГК ЛКСМБ.

Мы — удзельнікі руху МЖК у Мінску. Па выніках спаборніцтва на ўдзел у бу-даўніцтве комплексу БДУ займае першае месца сярод 25 прадпрыемстваў і аргані-зацый горада. Гэта значыць, каля 100 маладых супрацоў-нікаў і выкладчыкаў атрыма-юць кватэры ў МЖК.

Па ініцыятыве камітэта кам-самола ва універсітэце ство-раны філіял цэнтра НТТМ. Арганізаваны творчыя мала-дзёжныя калектывы, заключ-ны дагаворы на суму звыш 300 тысяч рублёў. Савет уні-версітэта прыняў рашэнне аб выдзяленні пяці працэн-таў фонду зарплат па гаспа-дарча-дагаворнай тэматыцы для студэнтаў — членаў на-вукова-даследчых лабара-торый.

Пры камітэце камсамола адкрыўся цэнтр аматарскіх аб'яднанняў універсітэта са

сваім рахункам у банку. Гэта дазволіла набыць чатыры відэамагнітафоны, музычную апаратуру. Відэа перададзены ў інтэрнаты № 4 і № 6, у клуб «Палітыкус» для арга-нізацыі відэасалонаў.

Галоўная справа камітэта камсамола ў час, які застаў-ся да справаздачна-выбарнай канферэнцыі, — стварэнне маладзёжнага культурнага цэнтра, архітэктурна-плана-вальныя работы па якім ужо вядуцца.

Разам з тым патрэбен НЭП (расшыфроўка нетрадыцый-ная — Навесці Элементарны Парадак). Па-першае, у адно-сінах студэнтаў да вучобы. Наш гонар — каля 800 круг-лых выдатнікаў. Папрок кам-самольскім арганізацыям за адсутнасць належнага кант-ролю і безадказныя адносі-ны камсамоляў да сваёй асноўнай задачы — вучобы: 300 «чыстых» троечнікаў і 750 «хвасцістаў».

Па-другое, у інтэрнатах. Не ў чацвёртым і шостым, якія пераведзены на самакіраван-не і лічацца нашым «акты-вам». У «двойцы», за якую нас скланяюць на ўсіх узроў-нях, дзе ёсць выпадкі п'янст-ва, амаральных паводзін, дзе патрабуе новага падыходу вырашэнне праблемы воль-нага часу. Ніколі камітэт кам-самола не зможа зрабіць сту-дэнцкае жыццё жывым, насы-чаным і цікавым, калі мы не будзем да гэтага імкнуцца ўсе разам. На справе — не на словах. Таму жадаю кам-самольцам творчага гарэ-ня, энтузіязму, поспехаў ва ўсіх пачыненнях.

А. ЖУК,
сакратар камітэта
камсамола універсітэта.

ФОТА Ў НУМАР

— Вы б пабачылі, як стосамі ляжаць нумары газеты ў камітэце камсамола (а людзі між тым ходзяць і бачаць гэта), і перасталі б здзіўляцца, чаму часам інфармацыя не даходзіць да факультэтаў.

Ён вельмі хвалюецца.

«Сярод прысутных іменна ён самы нераўнадушны», — раблю вывад я і спадзяюся, што не памыляюся.

Сёння Саша ўжо на пятым. Сёння Сухаверка амаль ве-тэран сярод сакратароў факультэцкіх камітэтаў камсамо-ла — працуе ўжо трэці год. Прамы, шчыры, не ахочы да шматслоўя... Зрэшты, пераконвайцеся самі, прачытаўшы на другой старонцы яго матэрыял «Латка з энтузіязму».

З. МАРАВА.

Фота С. ПЛЫТКЕВІЧА.

НАТАТКІ З ПРЫХІЛЬНАСЦЮ

Непапярочная спадчына

— Мне перавыберуць, та-му што я ўжо на пятым і таму што — час. Справа не ў вод-галасках «застойнага перыя-ду» — проста чалавек, які быў сакратаром хаця б год, на другі пачынае паўтарацца. Усе мае вялікія ідэі і пачы-нанні ці завершаны, ці стра-чаны.

— Спыраша наш камітэт перагледзеў «папярочную» спадчыну. Усё значнае здалі ў архіў. Усё непат-рэбнае знішчылі без права на рэабілітацыю. У пакоі стала на адну трохствор-кавую шафу меней.

Структура камсамоль-скай арганізацыі факультэ-та нас не задавальняла.

І мы ліквідавалі бюро кур-саў. Працаваць пачалі з групамі. Зразумела, кло-патна звязвацца адразу з усімі сакратарамі груп. Затое можам быць упэў-нены, што твае словы дой-дуць хутка і нескажоны-мі.

Людзі пачалі нам ве-рыць. Першая прыкмета гэтага — «ажыўленне» на-шай насценгазеты... У ёй з'явіліся дыскусійныя ма-тэрыялы па розных пытан-нях факультэцкага жыцця.

Усталяваліся кантакты з камсамольскай аргані-

зацыяй супрацоўнікаў. Ас-піранты — людзі ініцыя-тыўныя і вопытныя. Ідэя стварэння каманды вясе-лых і знаходлівых нара-дзілася з іх дапамогай у сценах нашага камітэта. Як і ідэя дня самападрыхтоў-кі, які эксперыментавалі таксама ў нас. Потым, калі крывая паспяховасці дака-зала яго мэтазгоднасць, да нашага вопыту сталі прыглядацца іншыя фа-культэты.

С. ЛІТВІНЧЫК,
сакратар камітэта
камсамола гістарычнага
факультэта.

У аб'ектыве «Аб'ектыва»

Студэнты не часта звяртаюць увагу на экраны паспяховасці: ужо прывыклі. Аднак міма «Аб'ектыва», органа акадэмічнага сектара камітэта камсамола біяфака, раў-надушна не пройдуць.

Малюнкi, схемы вельмі наглядна расказ-ваюць пра ход сесіі ў біялагаў.

Л. ДРУЗЕВА.
(«БУ», № 19, 1972 г.).

Студэнцкі дэкан

Данута Трыбухоўская ўзначальвае грамадскі дэканат на філалагічным факультэ-це. Арганізацыя гэта робіць яшчэ першыя крокі: вырашае самастойна пытанні навед-вання лекцый, паспяховасці, размеркаван-ня дадатковых стыпендыяў. Грамадскі дэка-нат — школа кіравання. Практыка ў ёй раз-вівае арганізацыйныя задаткі, рыхтуе да самастойнага жыцця.

Данута — першы студэнт-дэкан.

Г. ПАУЛАВА.
(«БУ», № 10, 1974 г.).

БЕЛАРУСКІ УНІВЕРСІТЭТ

ТЭЛЕТЫП

УЧОРА - СЁННЯ - ЗАЎТРА

70-ГОДДЗЮ

ВЛКСМ

ПРЫСВЯЧАЕЦА

велапрабег, арганізаваны па ініцыятыве камітэтаў камса-мола нашага універсітэта і Інстытута фізічнай культуры. 24 кастрычніка ўдзельнікі мерапрыемства стартавалі ў крэпасці-героі Брэсце. Адтуль капсула са свяшчэннай зям-лёй будзе дастаўлена ў горад-герой Мінск і перададзена ваенна-патрыятычнаму клубу «Памяць» для закладкі ў фун-дамент помніка воінам-інтэр-нацыяналістам. У час вела-прабегу камсамольцы наве-даюць памятныя мясціны, звязаныя з гераічным міну-лым беларускага народа, су-стрэнуцца з ветэранамі вай-ны, навучэнцамі школ, ПТВ, выступаць перад рабочымі і калгаснікамі.

М. МАСТАВЫ.

КРЫХУ СПАЗНІЛАСЯ

новая інструкцыя аб права-дзенні выбараў кіруючых камсамольскіх органаў, пры-нятая на III Пленуме ЦК ВЛКСМ. Яна ўдкладніла па-радак выбараў з некалькіх кандыдатур, зацвердзіла практыку выбараў сакрата-роў не на пасяджэннях камітэта камсамола, а прамым галасаваннем на агульным сходзе.

Гэтыя змены ўжо існавалі і існуюць на механіка-матэ-матычным, юрыдычным і не-кааторых іншых факультэтах.

І. СЯРГЕЕВА.

МАЛАДЗЕЖНЫ КРУГЛЫ СТОЛ

на тэму «ААН сёння і заўтра» з удзелам студэнтаў, аспіран-таў і маладых выкладчыкаў плануе правесці Асацыяцыя салдзейнічання ААН у СССР сумесна з Камітэтам мала-дзёжных арганізацый СССР.

Тэзісы і кароткія дадзеныя аб аўтарах патрэбна накіроў-ваць на адрас Асацыяцыі са-лзейнічання ААН у СССР.

Лепшым удзельнікам будзе прапанавана ўдзельнічаць у савецка-амерыканскім семі-нары.

Атрымаць інфармацыю па ўсіх пытаннях можна ў аўды-торыі № 306 галоўнага кор-пуса ў А. Самуйліча.

А. САМУЙЛІЧ.

Наш былы сакратар

Уважлівы позірк яго праніклівых вачэй ацэньвае, непакоіцца:

— Я люблю новае каменне. Больш за ўсё турбуюся, якімі спецыялістамі будуць сённяшнія студэнты — камсамольцы, і неаднойчы, пазіраючы на іх, канстатую: вельмі адрозніваюцца ад нас. Не адчуваюць адказнасці за справы.

Для яго пакалення, на думку сакратара камітэта камсамола ўніверсітэта 1943—1945 гадоў, а зараз доктара навук, прафесара Давіда Барысавіча Мельцара, іменна гэта рысачка характару была адметнай.

Пасля цяжкай хваробы едзе камсамалец (членам Саюза моладзі ён стаў яшчэ ў школе, у пятнаццаць гадоў) Давід Мельцар у Сходню, дзе 11 кастрычніка 1943 года пачынаюць вучэбны год 300 студэнтаў эвакуіраванага з Мінска ўніверсітэта. Камсамольская арганізацыя налічвала тады 92 чалавекі. Выбраві камітэт камсамола: А. Лагацкая, А. Аднорукава, Н. Пазнякова, А. Барашкова. Сакратаром стаў Д. Мельцар.

Расказваюць яго сябры — кам-

самольцы саракавых.

Характарыстыка першая, з вывадам.

Часцей яна ўспамінае Давіда такім.

Пахуцелы твар, кучары растрапаны, узбударажваючы позірк... Ён стаіць на сцэне. Голас крыху дрыжыць ад хвалявання, таму што гаворыць сакратар пра самае блізкае для іх: пра ўніверсітэт, партыю, пра жадаемую перамогу над фашыстамі, пра вяртанне ў родную Беларусь.

Марыя Парфір'еўна Баранавіч:

— Давід Мельцар як сакратар? Бязмежна добразычлівы, сумленны, сціплы, дапытлівы. Добры таварыш, чалавек з аптымістычным характарам. Заўсёды быў сярод камсамольцаў. Яго ведалі не толькі па прозвішчу, але і ў твар.

У снежні 1943 года студэнты ўніверсітэта прымаюць удзел ва Усесаюнным камуністычным ня-дзельніку.

У лютым 1944 — у месячніку па аказанню дапамогі сем'ям франтавікоў.

Па ініцыятыве камітэта камсамола студэнты падтрымліваюць усенародны рух па збору сродкаў у фонд абароны краіны. Камсамольцы ўніверсітэта ўносяць некалькі тысяч рублёў на будаўніцтва танкавай калоны «Камсамолу Беларусі».

У музеі сярод іншых дакументаў экспануюцца журнал паспяховасці, які вёўся ў камітэце камсамола. Зімовую сесію студэнты здалі на «выдатна» і «добра». На адны пяцёркі скончыў той семестр і Давід Мельцар.

Акрамя вучобы быў яшчэ і быт. Самі забяспечвалі інтэрнат палівам, рабілі рамонт памяшканняў, захоўвалі парадак і змагаліся з парушальнікамі дысцыпліны.

Вайна накладвала адбітак на змест усёй камсамольскай работы.

Характарыстыка другая, з назіранняў.

...Гэты раз з камітэткам Лёвушам зноў адбылася недарэчная гісторыя — ён згубіў сваю картку на хлеб. Даведаўшыся аб гэтым, Галя Лазерка прапанавала:

— Пойдзем да Давіда. Разам і вырашым, што рабіць.

Зразумела, Давід доўга не думаў і выйшаў знайшоў адразу ж:

— Давайце падтрымліваць Лёву часткай свайго хлеба.

...Набліжалася зімовая сесія, да экзаменаў рыхтаваліся ўсе без выключэння. У пакой, дзе жылі студэнты, зазірнуў Іван Мележ:

— На раз'езд прыйшоў цягнік з бульбай, зноў просяць дапамагчы разгрузіць.

Адзетыя хто ў шэры суконны рынэль, хто ў ватоўку, студэнты разгрузжалі вагон. За працу атрымалі па некалькі бульбін.

...Было шэсць гадзін раніцы, калі на парозе расчыненых дзвярэй усе ўбачылі запыханага ад бегу Давіда:

— Вайна скончылася! Хлопцы!

Ён слухаў уначы радыё і першым даведаўся, што падпісаны акт аб капітуляцыі фашыскай Германіі.

Вяртанне ў родны Мінск было сумным. Універсітэцкі гарадок зруйнаваны. Асноўныя вучэбныя корпусы — біялагічнага і хімічнага факультэтаў — аказаліся спаленымі. Застаўся толькі будынак фізіка-матэматычнага. Знішчана абсталяванне лабараторый і кабінетаў, загінуты музей, кніжны фонд бібліятэкі.

І ўсё ж павінен быў універсітэт вяртацца да жыцця.

Атрад «сходнінцаў» першым у горадзе пачаў уласнымі сіламі ажыццяўляць рамонт будынкаў.

Характарыстыка трэцяя, праз гады.

Яе дае Мікалай Ігнатавіч Крукоўскі, член камітэта камсамола 1946 года:

— Былі мы па-франтавому патрабавальнымі да сябе. Крыкуноў, адміністратараў не паважа-лі. У тое, што рабілі, свята верылі. Людзі з часам мяняюцца. Становяцца іншымі думкамі, рысы характару. Давід, по-мойму, застаўся такім жа. Добрасумлен-ным, спачувальным, сціплым.

Прафесар, доктар навук, напісаў 250 навуковых прац, 7 манаграфій. Ён з'яўляецца знаўцай гісторыі Балгарыі. Узнагароджаны балгарскім ордэнам Кірыла і Мефодзія I ступені, Ганаровым медалём балгарскай Акадэміі навук, Залатым знакам і Ганаровай граматай Усенароднага камітэта балгарска-савецкай дружбы. Рэцэнзіі на яго навуковыя работы пішучы вучоныя нашай краіны і свету. Ён з'яўляецца старшынёй секцыі ветэранаў універсітэта ў Савецке ветэранаў вайны і працы. Падрыхтаваў 13 аспірантаў.

Расце запіс у бланкоце, а пісаць можна яшчэ многа і многа...

М. ШЧЭБЕТ,

студэнтка II курса факультэта журналістыкі.

НЯХАЙ АЦЭНЯЦЬ ЛЮДЗІ

НЕЯК нязвыкла гаварыць пра сябе ў мінулым часе. Здаецца, не амаль дваццаць гадоў назад гэта было, а год-два, не болей. Але шкаду-не шкаду, а гады ляцяць. На змену прыходзяць маладыя. Энергічныя, руплівыя, ініцыятыўныя. Поўныя задум, планаў, мар, якія абавязкова хочацца ажыццявіць, і не калі-небудзь, а неадкладна, сёння. Такімі былі і мы. Гэта потым, з узростам, пачынаеш больш абдумана, сур'ёзна ставіцца да сваіх учынкаў. Я б сказаў, сённяшнія маладыя людзі разумеюць гэта раней, чым у свой час мы. Гэта адметная рыса — высокая патрабавальнасць да сябе і да іншых — вызначае іх пазіцыю.

Калі мяне выбралі на пасаду сакратара камітэта камсамола ўніверсітэта (было гэта ў 1979 годзе), я нават разгубіўся: з чаго пачынаць? Ішла работа па актывізацыі студэнцкага будаўнічага руху, патрабавала паляпшэння арганізацыі адпачынку студэнтаў ды і ў вучэбным працэсе праблем хапала. Здавалася б, пачынаць патрэбна было з вучобы. Але мы паступілі наадварот — заняліся арганізацыяй работы СБА. Разлік вельмі прасты: у людзей, якія пабывалі ў будаўнічых атрадах, фарміруецца самастойнасць мыслення і ўчынкаў, яны зусім па-іншаму пачынаюць ставіцца да людзей, мяняюцца і адносіны да вучобы (раней паездка ў будатрад была як заахвочванне і трапіць туды маглі толькі тыя, хто добра вучыўся, інакш не вытрымаеш конкурсу). З байцоў СБА фарміраваўся камсамольскі актыв.

У Стаўбцах правялі першы злёт будатрадаў, наладзілі абмен вопытам з іншымі навукальнымі ўстановамі горада і г. д. І, ведаеце, вынікі пераўзышлі нашы чаканні — хутка мы выйшлі ў лідэры. Да нас ужо ехалі за вопытам.

Адначасова займаліся арганізацыяй волонгэра часу студэнтаў у інтэрнаце. Члены бюро камітэта камсамола былі ўпэўнены, што са студэнтамі патрэбна працаваць, выкарыстоўваючы формы клубнай работы, улічваючы схільнасці і пажаданні кожнага. Зыходзячы з гэтага, мы і сталіся планавальнікам работу кафе «Гаўдэамус», якое адкрылі ў 1981 годзе і ў будаўніцтве якога самі прыма-лі непасрэдны ўдзел. Марылі арганізаваць у ім работу творчых калектываў, дыскусійных палітычных клубаў, клубаў па інтарэсах і г. д. Многае нам удалося зрабіць, а што так і заста-лося толькі марай. Але галоўнага мы дабіліся: кафе стала іменна тым мес-цам, дзе студэнт мог сустрэцца з сябра-мі, пагутарыць, паспрачацца, проста адпачыць.

І, нарэшце, праблемы, звязаныя з вучобай. Мы імкнуліся падняць прэ-стыж выдатнай адзнакі. Арганізоўва-лі сацыялістычнае спаборніцтва паміж акадэмічнымі групамі, праводзілі злёты выдатнікаў... Хачу сказаць, што студэн-ты з энтузіязмам падтрымлівалі нашы ініцыятывы, часта ўносілі прапано-вы самі. Гэта, безумоўна, радавала. Што непакоіла? Не падабалася пагоня за масавасцю. Усім сэрцам быў супраць такога погляду на справу: раз многа ўдзельнікаў, значыць, вельмі добра.

Па доўгу сваёй работы мне даво-дзіцца выступаць перад моладдзю, удзельнічаць у дыскусіях (мне імпа-нуе такая форма абмену думкамі). І вельмі часта маладыя людзі выказ-ваюць свае, прамыя скажам, негатыўныя адносіны да камсамола. Лічу, што кам-самолу патрэбна тэрмінова выпраў-ляць становішча. І дзейнічаць, бо на адных лозунгах зараз далёка не паедзеш.

Якое пытанне задаў бы сабе сам? Яно гучыць у мяне ўвесь час:

— Ці гэтак я раблю?

— Пастаянна аналізую сваю работу. Магчыма, былі і памылкі, але ўсё, што я рабіў, рабіў шыра, ад душы. А ацэн-ку няхай даюць людзі, з якімі праца-ваў.

П. БРЫГАДЗІН,
інструктар аддзела
навукі і навукальных
устаноў ЦК КПБ.

Латка з энтузіязму

Прапанову сакратара Маскоўскага райкома камсамола прысвятціць днём горада суботнік, падтрымалі ўсе. З удаклад-неннем: даволі заклікаў, няхай камсамольскі актыв пакажа прыклад.

У 9 гадзін раніцы прый-шлі амаль усе члены камі-тэта камсамола ўніверсі-тэта і факультэтаў. Гадзі-ну чакалі. Мерзлі рабаты з аркестра ПТВ чыгуначні-каў і школьнікі ў спартыў-ным адзенні. Апошнія пас-ля ўрачыстага мтынгу выйшлі на старт і, напэў-на, дабегшы да паварота, разышліся па дамах, таму што фінішу я не бачыў.

Групы раз'ехаліся па ЖЭСах. Наша — чалавек пятнаццаць — павінна бы-ла добраўпарадкаваць жылы дом у раёне Гру-шаўкі.

За суботнік мы паспелі: а) перакідаць цэглу (не больш 50 штук); б) дзяўчаты працасаць граблямі траву (5—10 мі-нут);

АСЦЯРОЖНА: ФАРМАЛІЗМ!

а) хлопцы, якія павінны былі з камплекта сабраць дзіцячую пляцоўку, гадзіну шукалі інжынера; г) яны — столькі ж ча-калі, пакуль інжынер знойдзе план;

д) даволі хутка перака-наць яго, што без звара-чых работ, якія мы не ў стане выканаць, усё роўна нічога не атрымаецца; е) абурэнне ў адказ на прапанаваную за перанос-ку бетону паўлітру;

ж) пераносці з асфальта на зямлю дзіцячую гор-ку-слоніка.

Праз некалькі дзён га-зета надрукавала матэры-ял пра прыгожы парыў жыхароў горада.

Высветліць, хто канк-рэтна ў Маскоўскім рай-коме адказваў за правя-дзенне суботніка нам не ўдалося.

Камсамольскі энтузі-язм — добры матэрыял для латання гаспадар-чых дзірак. Будтрэст, які вядзе наш спортком-плекс, ставіць умову: давайце нам у дапамогу студэнтаў. Калі не даём, скардзяцца: студэнты ра-боту зрываюць. Але ж гэта выглядае так дзіўна, як калі б абутковая фабрыка патрабавала ад пакупні-коў удзелу ў вытворчасці. Мне няёмка агітаваць рабят ісці на гэту будоў-лю. Таму што даводзіцца тлумачыць: грошы выбра-лі, а смецце засталася. Таму што неаднойчы яны прыходзілі туды, каб праз

гадзіну пайсці, не застаў-шы прапрацаваць ці майстра.

У мінулым годзе ў пад-шэфным калгасе гінула ка-пуста. 200 хлопцаў у белых кашулях і пры гальштуках знялі з заняткаў і пры-везлі на поле. Паколькі гальштукі сярод гумавых ботаў і ватовак рабят з ПТВ выглядалі, мякка ка-жучы, незвычайна, работу нам прапанаваў таксама крыху незвычайную: сек-чы качаны, якія потым падбярэць навуэнцы. З выразамі, якія ніколі не напаміналі песні, мы «пра-рублілі» метраў 50. Потым трактарыст заявіў, што па тэлевізару хутка футбол, а яго рабочы час скончыў-ся, і па нашай капусце не-куды паехаў.

Назаўтра ад тых, хто «працаваў» не з'явіўся, патрабавалі тлумачаль-ныя. Хадзі тлумачыць па-вінны былі мы — мы ж сапсавалі ўраджай, якому лягчы перанесці марозы на карані. І тлумачыць павінны былі нам. Мне, напрыклад. Бо як мне ў чарговы раз заходзіць у аўдыторыю і перакон-ваць: «трэба», калі нават у тэатр па білетах камі-тэта камсамола ўжо ніхто не хоча ісці?

Не магу прапанаваць нічога канкрэтнага. Паў-на, усё павінна быць больш проста: аб'явы з месцам і аб'ёмам работы і ніякай абавязковасці. І так вельмі доўга — ма-гчыма, тады ў камсамоль-скай пачынанні зноў па-вераць.

А. СУХАВЕРКА,
сакратар камітэта
камсамола юрыдычнага
факультэта.

Такім чынам задарма?

Будатрад для студэнта? Гэта... Магчымаць правіць сябе, адкрыць нешта новае, наведзець невядомыя мясціны, забяспечыць сябе матэрыяльна. Я свядома паставіла на апошняе месца матэрыяльны стымул. Напалохалася, калі прачытала ў вашай газеце матэрыялы аб старэйшых і, як традыцыйна лічылася, лепшых атрадах «Мара» і «Стэдуца». Не дабіраюць, драбнеюць атрады... І ўсё ж два будатрадаўскія гады запэўнілі мяне: не для ўсіх няма будатрада без вялікіх грошай. Не прэтэндую на абсалютную ісціну, але...

Атраду імя 3 ліпеня ўжо чатыры гады. Грошы тут забіраюць не менш старанна, чым у іншых. Грошы тут не стараюцца перакласці ва ўласную кішэню, разлічваючы, што ў дзіцячых дамах № 1 і № 2 г. Мінска ў іх адчуваюць вялікую патрэбу. Ні скаржаў, ні папрокаў, ні адмаўленняў.

Адчуванне атрада не прыйшло да нас разам з пачаткам 21-й заявы. Неаб-

ходны быў час, каб адчуць сябе адзіным калектывам.

Наш атрад, як вы ўжо зразумелі, не выязны. Толькі, мне здаецца, не варта атажамліваць выязны атрад з цікавым жыццём. Калі ў тым, каб жыццё атрада надойга запамнілася, будучы зацікаўлены ўсе байцы і штаб атрада, то гарадское паветра — не перашкода.

Жылі мы ў інтэрнаце № 4 і хоць працавалі ў дзве змены, вольны час не меў ніводнай «вольнай» хвілінкі: кіно, тэатры, выставы, вечары адпачынку. Быць разам можна і пасля другой змены.

Толькі добрыя словы чуліся ў адказ на работу першакурсніцы Светы Шумак, Таццяны Раймыш, Алены Місюк, Наталлі Козыравай. На самым складаным, пачатковым этапе стварэння атрада побач былі Пеця Арлянок, Сархан Ісфандзіраў, Аня Шкода.

Арганізацыйны цяжкасці былі пераадолены, праблемы жыцця атрада вырашаліся аператыўна. Адзінае, да чаго мы не маглі прызвычаіцца, — тое, што не дзіця-

чы сад, а дзіцячы дом быў месцам нашай работы. Калі ўвага і ласка накіроўваюцца на ўсю групу, цяжка выслухаць, знайсці хоць па хвілінцы для кожнага, сучаснага і зацікавага. А трэба ж было яшчэ і працаваць.

Аб міласэрнасці, клопце аб людзях можна гаварыць і спрачацца бясконца. Але менш за ўсё мае міласэрнасць патрэбу ў пустых словах. Сама па сабе яна канкрэтная, увасабляецца, напрыклад, у шчырых вачах дзяцей, якія зразумелі: усе гэтыя новыя яркія цацкі належаць ім.

Таму дазволю сабе яшчэ раз сказаць: студэнцкі атрад — гэта не толькі грошы. Гэта твая праца, твая ўвага, якія дапамаглі жыццё кагосьці (няхай самага маленькага чалавека) зрабіць крышачку лягчэйшым і прасцейшым. Хіба гэта так ужо ма-

А. КАРНУШЭНКА,
камісар атрада
імя 3 ліпеня,
студэнтка юрыдычнага
факультэта.

І. 3-за чаго разгарэўся сыр-бор?

«А дзе ж камсамольскі аганёк?». Мяркуючы па назве карэспандэнцыі, яшчэ тады, 24 верасня 1965 года, «аганёк» пачаў тухнуць у сэрцах некаторых камсамольцаў універсітэта. Але «аганёк» у пераносным сэнсе паняцце не матэрыяльнае, духоўнае, знайсці яго сапраўды цяжка. Іншая справа — адшукаць камітэт камсамола — аб'ект рэальны, існуючы ў прыродзе, дакладней, на кожным факультэце, у тым ліку і на хімічным. Толькі для студэнтаў-хімікаў яго існаванне выклікала вялікае сумненне і таму доўгі час давялося блукаць журналісту М. Скварцову ў пошуках пакою камітэта камсамола. Знайшоў, а там: чым далей у лес — тым больш дроў. Выявілася, што камітэт на замку, адчыніць нельга і не патрэбна, бо камсамольцы факультэта не надта цікавіліся грамадскай работай. Дарэчы, не было натхнення ў іх і да

Апошняе слова хацелася выгукнуць на ўвесь корпус, ды прыйшла іншая думка: даць аб'яву. І на чыстай дошцы «Камсамольскага жыцця» хіміка адзінока закрасавала паперка:

«Паважаныя студэнты хіміка! Усіх, хто ведае месцазнаходжанне камітэта камсамола факультэта, просім паведаміць у рэдакцыю газеты «Беларускі ўніверсітэт». Тэлефон 20-68-27».

Паколькі ў жыцці няма благага без добра, то і я быў узнагароджаны лёсам за сваё бадзянне. Толькі пасля я зразумеў, што зрабіў з М. Скварцовым найвялікшае адкрыццё. Падумаць і тое страшна, самага Геракліта абверглі. Можна ўсё ж такі ступіць два разы ў адну і тую ж ваду, пашукаць, праўда, трэба.

3. Лёд зрушыўся

На другі дзень мае пошукі далі плён, я знайшоў сакратара камітэта камсамола Дзіму Жыткоўскага. Маю «адысею» ён растлумачыў як недарэчную выпадковасць і заверыў, што камітэт адкрываецца пасля заняткаў, нават наглядна паказаў. І, сапраўды, камітэт проста адчыняўся. Уваход, значыць, не забаронены нікому, але калі? Ні рас-

Больш за 20 гадоў пасля

вучобы, нават уласны адпачынак наладжвалі пад прымусам партбюро.

Цікава, як выправілі такое жаданне становіцца камсамольскіх спраў на факультэце? На жаль, рэагавання ў тыя часы так і не з'явілася. І калі зрабіць што-небудзь канкрэтнае зараз немагчыма, то трэба хоць апраўдаць сённяшніх студэнтаў перад сваімі папярэднікамі. Так, напэўна, патрэбна разумець дваццацітрохгадовае маўчанне. Зрэшты, чаго дамысліваць за іншых, пайду тым жа шляхам, якім калісьці ішоў мой калега, скальскую ўсе да апошняга пытанні і ўсё ўбачу ўвачавідкі. Іду на Вы, хімік!

2. Геракліт памыляўся

Нельга ступіць у адну і тую ж ваду два разы, калі яна, вядома, не стаячая. Застойных вод у нас цяпер, здаецца, няма: як-нікак, а тры гады перабудоўваемся. Выходзіць, памыляўся Геракліт, бо пачатак майго падарожжа ў камітэт камсамола хіміка нават у дробязях супаў з экскурсам у гэту інстанцыю аўтара вышэйназванага матэрыялу. Быццам і не было дваццацітрохгадовага адрэзку паміж намі.

Такая ж (праўда, не тая) высокая светлавасць дзяўчыны і мне няўпэўнена паказала на дзверы камітэта камсамола. Самому знайсці гэты пакой не пашэнціла б ніколі ў жыцці, таму што вонкавыя прыкметы і апазнавальныя знакі адсутнічалі. Дзверы былі трывала зачынены і толькі раз-пораз уздрыгвалі ад грукату ўнізе, быццам баяліся нечага прыходу. Але марным быў іх страх — да камітэта ніхто не падыходзіў. Праз гадзіну чакання такая акалічнасць выклікала ў мяне сумненні. Ці ля тых «запаветных» дзвярэй я стаю? Пачаў апытаць студэнтаў. Дакладнага адказу не пачуў. Урэшце хтосьці параіў пашукаць шчасця на пятым паверсе, у пакоі № 517. Метэорам лячу наверх... Стоп. Зноў замок, ды нейкі мудрагелісты, з шыфрам. Відаць, сакрэтнымі справамі займаюцца камітэтчыкі. Спрабую адчыніць. Ура! Мэта дасягнута. І... вачам сваім не веру: колбы, прабіркi, раствары... «Лабараторыя», — здагадваюся я і, засмучаны, вяртаюся «на кругі свае», да безымянных дзвярэй «нібыта камітэта».

Ці тут я падпілююваю камітэт камсамола?

— А мы яшчэ толькі першакурснікі, — вінавата зазначаюць побач студэнты. — Адкуль нам ведаць.

Вось незадача. Здаецца, сярод людзей, і як у пустыні. І не іголку ў стозе сена шукаю, а цэлы ка-мі-тэт.

кладу, ні аб'яў, ні запрашэння у гасці камітэт не даў. Дзіма лічыць, што досыць паведаміць на словах. Аднак словы злятаюць, а напісанае застаецца. Ці не лепш было б усё ж такі дзе-небудзь напісаць чыдулку? Тады, магчыма, і першакурснікі ведалі б, дзе іх родны камітэт.

«Яно то так, але прайшлі ўсяго два тыдні заняткаў, акрамя таго справаздачна-выбарны сход на носе — да ўсяго проста рукі яшчэ не дайшлі», — ківае сакратар.

Ну, што рукі заняты справай, згодзіся, а галава. Есць пэўныя зрухі ў параўнанні з тым жа сумнявым для хіміка 1965 годам?

— А як жа. У вучобе поспехі значныя. Камсамольцы факультэта адносяцца да сваёй прафесійнай падрыхтоўкі вельмі сур'ёзна. Есць і лайдакі, але іх няшмат, з імі размова кароткая: «Або — або». Або выпраўляй становішча, або вось табе бог — вось парог. Апошняе мы вырашаем разам з дэканам.

— Можна дэканат пайшоў насустрач і ўлічыць пажаданні вашых папярэднікаў з далёкага шэсцьдзесят пятага: скараціць колькасць прадметаў, зменшыў аб'ём праграмы навучання ў цэлым?

— Не, хутчэй наадварот. Загружанасць павялічылася ледзь ні ўдвая. Зараз больш падстаў спісваць на яе ўсе нашы недапрацоўкі ў грамадскім жыцці, у арганізацый адпачынку. Тым не менш камсамольскія сходы праходзяць часта, а галоўнае — па-дзелаваму, аддача ад іх ёсць. Нікога не здзівіў цяпер і вечарамі сустрач з цікавымі людзьмі, канцэртамі і іншымі мерапрыемствамі. А Дзень хіміка стаў традыцыйным агульнафакультэцкім святам. Словам, не так усё кепска на нашым факультэце, як здалося. «Цепліцца» яшчэ камсамольскі «аганёк», — аптымістычна скончыў Дзіма.

ПАСТСКРЫПТУМ

Вось у чарговы раз не атрымалася фельетона. Але я рады, што крытычнае выступленне майго сабрата па пярэ дало неблагі вынік. А тое, што з'явілася рэзюмэ 20 гадоў пасля, — не выключэнне, хутчэй заканамернасць. Час такі, не да спраў раней было. Зараз жа, наадварот: не да слоў. Няма калі растлумачыць кожнаму студэнту, дзе знаходзіцца камітэт камсамола, і што тады-сяды ў яго «рэзідэнцыю» трэба заходзіць.

А ў астатнім, шануюны мой калега, усё добра, усё добра...

М. ДЗЯБЕЛА,
наш. кар.

МАЙСТРЫ ТАНЦА

Я ПАЧУЛА лёгка крокі і павярнула галаву. Адрозніжжэ пазнала тую дзівосна-казачную Люду, якой бацькалі яе ўсе ў час канцэрту. Плаўная, лёгка паходка, грацыёзны паварот галавы і катэгарычнае:

— Я гаварыць не майстар...

— Затое майстар танцаваць, — прадоўжыла я яе думку. Вось так пачалася наша сустрэча з Людмілай Згіроўскай, салісткай народнага ансамбля танца «Крыжачок» — нядарна лаўрэата прэміі Ленінскага камсамола Беларусі і балетмайстрам М. В. Харламавым.

— Я перакананы, — пачаў размову Мікалай Васільевіч, — што студэнцкія калектывы проста павінны быць наперадзе іншых. Таму што ў іх — маладосць, прыгажосць плюс сіла, розум, энергія, творчы запал.

Недарма ўсе бачаць удзельніцаў ансамбля на сцэне з лёгкай і бесклапотнай усмешкай, хача на самой справе жыццё калектыву не такое ўжо бестурботнае. Ансамблю вельмі патрэбны музыканты — флейта, скрыпка,

труба, трамбон. І вось яшчэ адна даволі сур'ёзная праблема: ад нас перыядычна забіраюць хлопцаў у армію.

— Не верыцца, — дадала Люда, — што некалі я ўсур'ёз займалася толькі спортам, а

пра «Крыжачок» і не марыла. Танец здаваўся мне шэрым і спрошчаным падабенствам любімага занятку. Пасля аднаго-другага канцэрту, які перавярнуў усе мае думкі і ўражанні, без «Кры-

жачка» не ўяўляю свайго жыцця. Ды і не толькі я — і Толя Дарафееў, і Слава Сысоеў, і Наташа Янушкевіч, і многія іншыя.

А. КУЛЕШ,
студэнтка факультэта
журналістыкі.

ПАПРАЎКА

Па тэхнічных прычынах у мінулым нумары газеты дапушчана недакладнасць. Пяты абзац матэрыялу «На хвалі жыцця», змешчанага на чацвёртай старонцы, патрэбна чытаць так: «У 1965 годзе аспірант А. Ф. Чарняўскі абараніў кандыдацкую, а ў 1971 — доктарскую дысертацыю». І далей па тэксту.

